

Mándy Tamás

1929-ben született Budapesten.

Vegyésmérnöki oklevelét 1951-ben szerezte, száma: 688.

Első munkahelye a Nagynyomású Kísérleti Intézet volt, a pétfürdői telep laboratóriumában gázok, kőolajpárlatok átalakításakor képződő könnyű szénhidrogének analitikájával, katalizátorok fizikai-kémiai vizsgálatával foglalkozott. 1952-1959 között a BME Ásvány- és Földtani Tanszékén tanársegéd volt. Visszatérve a Nagynyomású Kísérleti Intézet budapesti részlegéhez, egy széles profilú, a kőolaj feldolgozás mellett vegyipari fejlesztéseket is művelő osztályt hozott létre. Eljárást dolgozott ki szerves folyadékok vízmentesítésére, széndioxidos földgázok szárítására. Vegyipari technológiai munkái közül a toluolból, illetve benzooesavból kiinduló fenol előállítás, lutidin fotoklórozása, ricinusolaj hidrogénezése emelhető ki. Miután az Intézet beolvadt a Magyar Szénhidrogén-ipari Kutató-Fejlesztő Intézetbe, a Katalitikus Folyamatok Főosztályának vezetésére kapott megbízást, és ezt a feladatot látta el 1990-ben bekövetkezett nyugdíjba vonulásáig. Pályája során foglalkozott kőolajipari és vegyipari katalizátorok fizikai, fizikokémiai és kémiai módszerekkel való minősítésével, öregedésükkel, reaktivitásukkal. Különösen hasznos volt a százhalombattai katalitikus krakkoló katalizátorainak összehasonlító értékelése terén végzett munkája. Mint a magyar kőolajipar szakértője részt vett a KGST keretében felállított katalizátor-bizottság munkájában. Tagja volt a MTA Katalízis, valamint a Kőolaj és Szénkémiai Munkabizottságnak. Számos publikáció, könyv kongresszusi és egyéb kiadvány, tudományos előadás, szabadalom fűződik nevéhez.

Munkásságáért megkapta a Kiváló Feltaláló arany fokozatát.

Az Egyetem Tanácsa **arany diploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.